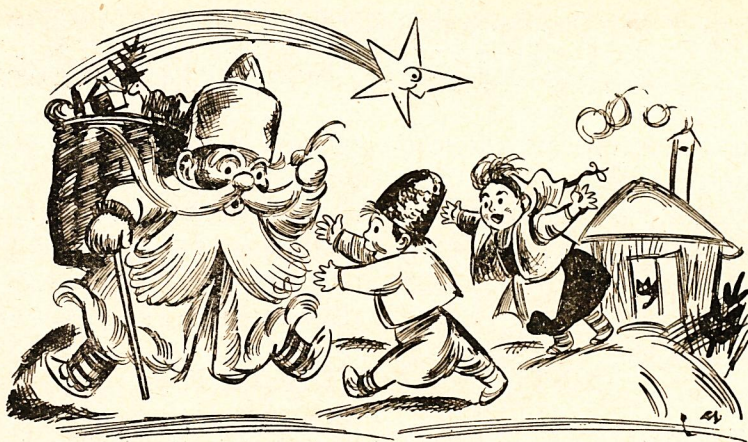

КОЛЕДА

Снѣгътъ хрупти, навънка свечерява,
избистриха се тихо висинитѣ,
и коледна звезда сега изгрѣва
и засиява кротко въ долинитѣ.

На топло сме въ приветливата стая,
а вѣтрѣ вънъ съ дърветата се бори,
но азъ не мога повече да трая,
да чакамъ мама да ни заговори.

Надъ малкото прозорче се навеждамъ —
дали ще видя, какъ лети шейната,
какъ дѣдо Коледа въ кожухъ поглежда
и дали ще ни познае той вратата?

Въвъ коледната нощъ — сега ще мине,
азъ искамъ да го видя презъ стѣклата
и да му кимна, да ни не замине,
да донесе подаръци съ торбата.

Азъ гледамъ дълго вънъ, но отъ умора
несѣтно ми се слепнаха очитѣ,
и ето, въ мигъ, вратата се разтвори,
азъ чухъ, какъ спрѣ шейната съсъ звънциѣ.

И дѣдо Коледа, съ кожухъ отъ злато,
съ най-хубави подаръци, отбрани,
съ висулки ледъ, обнизали брадата,
усмихнато срѣдъ стаята застана.

И мама, татко, братчето ми — всички
се радваха на чудни армагани,
съсъ братчето цвѣрчахме като птички,
додето утро коледно настана . . .

Събудихъ се. Вънъ свѣтѣше Балканътъ,
два лжча ми се въ стаята проврѣха,
до менъ лежеха чудни армагани,
а вънъ камбани коледни звънѣха.